

DIVADELNÍ
FLORA THEATRE FESTIVAL
OLOMOUC

ČTVRTEK THURSDAY 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19
PONDĚLÍ MONDAY
KVĚTEN MAY 20
21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31
SRPEN AUG

17 9 20 5 13 09

neděle 19. května 2013

Nájdí 10 rozdielov

Ostávají dva dni do konca 17. ročníku Divadelní Flory, která sa v redakčnom kruhu nesie v atmosfére čierneho samovražedného humoru, prasačíniek, milostných pletiek a sťahovania. Vezieme sa skrátka tak nejako na vlne inscenácie Višňový sad Divadla Husa na provázku, jedného z doterajších programových vrcholov. Aj dnes ráno preto súcitne zdravím na ceste z redakcie po „nočnej“ ospalých provázkovských hercov, sťažka mieriaciach na rannú festivalovú reprízu. Tá však bolo prekvapivo ešte presvedčivejšia, besnejšia, vtipnejšia, ako beznádejne vypredaná olomoucká premiéra. Nadšený Varyš píše dodatočnú recenziu a iný z nadšených kolegov dokonca navrhuje si zahrat hru: nájdí 10 rozdielov s Višňovým sadom z Moravského divadla Olomouc. Kto ide s nami do toho?

Z dnešného programu opäť vrelo odporúčam filmovú sekciu – do Olomouca dorazí Radim Špaček, tvorca kolekcie záznamov predstavení Pražského komorního divadla. Režisér tu predstaví o deviatej večer v šapitó svoje dokumentárne rekvievy kultovej pražskej scény s názvom Divadlo Komédie 2002-2012. Fajnšmekrom dávam do pozornosti aj záznam divadelného predstavenia Odpad mesto smrt, známa adresa: Wurmová 7.

A nakoniec ešte srdečne blahoželanie k narodeninám arogantnému Vojtovi Varyšovi a jeho šarmantnej tanečnej partnerke Aničke Petrželkovej.

Dominika Šírová (Mikulášková)

DIVADLO POTŘEBUJE PŘEKÁŽKY

Jan Vondráček se ještě potil v koženkovém kostýmu, Lucie Trmíková volala synům, kteří byli sami doma. Ač to zprvu vypadalo na hektický a rychlý rozhovor, skutečnost byla nádherně opačná. Dvojice herců působila spokojeně, oba byli otevření a nenuceně vtipní – sen redaktora. Posudte sami.

Co je pro vás hlavním tématem hry Eyolfek?

Lucie Trmíková: Je to prostě jedna z mnoha podob manželství a návod, jak ho přežít a nezabít se navzájem.

Vy už jste manžele v jiné Ibsenově hře „Divoká kachna“ jednou hráli – opět v Divadle v Dlouhé se stejným tvůrčím týmem. Jaké jsou ve vašich postavách posuny?

LT: To vychází z Ibsena, protože my ho ctíme a jedeme podle něj. Podle mě je to v Eyolfkovi pohnutější od „Kachny“ v tom, že to jde hlouběji na dřev v sobeckosti lidí. Tam jsou taky oba sobečtí, ale tady přitvrdila manželka. V Divoké kachně byla jemnější a mateřštější, tady je ta žena tvrdá.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 2 >>

pořadatel

DK DIVADLO
KONVIKT

hlavní partneři

OLOMOUC

Olomoucký kraj

**Moravské divadlo
Olomouc**

za podpory

**MINISTERSTVO
KULTURY**

hlavní mediální partner

Česká televize

>> POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 1

I přes to, dokážete si v těch postavách najít něco, čím si je oblíbíte či obhájíte?

LT: To byste je jinak nemohla hrát! Já s tou ženou mám soucit.

JV: No, já se tou postavou zbavuju mých negativních vlastností.

LT: V Kabaretu Shakespeare, který teď zkoušíme v NODu, je věta „Každý z nás má v sobě ďábla i anděla, a nejlepší je zbavit se toho ďábla na jevišti.“ Já si ji čím dál víc připomínám. Myslím, že to všechno negativní na jevišti v nás taky je a my se tím vyčišťujeme.

JV: Opravdu, je to tak. Já přijedu domů a jsem čistý, charakterní, nádherný, voňavý kluk. (tón hlasu se zabarvuje značnou dávkou herecké nadsázky)

Je konec inscenace pro postavy happy end?

JV: To není happy end. Může to tak působit, protože zůstanou spolu.

LT: Ale vlastně je. Oba najdou způsob, jak spolu soužít, jak si vyhovět.

JV: To asi jo, ale je to strašný.

LT: Muselo kvůli tomu zemřít dítě? To je docela drsný.

Jak se hraje v „akváriu“? (na scéně je vytvořen prosklený pokoj, kde se většina inscenace odehrává, pozn. red.)

LT: Mě výborně. Já jsem se toho nejdřív bála, když jsem doslechla, že to bude v akváriu. Přišlo mi to krutý, že budeme odděleni od diváků.

JV: To jsme byli taky při zkoušení, protože jsme moc neslyšeli, co nám kdo říká. To bylo veselý.

LT: Ano, ale přijde mi to teď čím dál lepší,

jak jsme v té izolaci.

JV: Já už jsem se naučil na sebe nedívat.

LT: My se totiž vidíme v tom odrazu a je to strašně rušivý.

A diváky vidíte?

LT: První řadu, na kterou trošku svítí světlo, ale jinak vidíme hlavně sebe v těch odrazech. A je fakt, že jsem se dřív při prvních reprízách na sebe taky dívala víc. Já jsem měla strach ze zvuku, ale kluci to dobře nazvučili. Jaký jste měla pocit?

Bylo to skvělý, hodně na mě působila ta izolovanost.

LT: Ano, myslím si, že to dobře působí tím chladem, odděleností. Vlastně se na nás koukáte, jak na laboratorní myšky.

JV: Já jsem teda spíš za potkana.

V inscenaci se hodně pracuje s projekcemi, jak se vám s tímto prvkem hraje?

LT: Já vůbec nevímám, co za námi běží. Víím, že divák to vnímá intenzivně, ale mě by to rušilo v hraní. Občas se dívám na toho Tria (v úvodu sekvence z filmu Antikrist Lars von Triera, pozn. red.) Ale jinak ani to velké plátno za námi, ani televizi na boku, kde běží Bergman, vůbec nesleduji.

Říká se, že nejtěžší spolupráce je s dětmi a zvířaty. Tady je obojí!

JV: Divadlo potřebuje překážky! My jsme si jich nastavili dost, ale Vlastík ani Karel nejsou překážkami v této inscenaci. Naopak.

Ani jezevčík?

JV: To je prakticky vycvičený herec.

LT: On reaguje úplně přirozeně a poslouchá Ivanu, protože ona je jeho panička. (Ivana Lokajová, představitelka role Krysařky, pozn. red.)

V textu je řečeno, že vztahy podléhají zákonu změny. Souhlasíte s tím?

JV: Podléhají změně, ale takovouhle bych asi nechtěla. Když prý Ibsenovi řekli, že je to happy end, tak odpověděl „Myslíte?“ Sám to v tom textu zpochybňoval.

LT: Nevěřil, že se lidi skutečně dokážou změnit. Proto jsme to napálili tak ironicky. Je vidět, že ty lidi budou jen žvanit, že někomu budou pomáhat, ale už se nezvednou od toho lososa. Jsou to snoby, kteří si budou hladit ega a říkat si, jak pomáhají druhým, ale budou to jenom kecy.

To se hodně opakuje v Ibsenových hrách. Proč ale stojí Eyolfek na okraji zájmu českých divadelníků?

LT: Nevím, mně se ta hra hrozně líbí a patří do těch minimálně hraných. Já se jsem ráda, že jsme se do ní pustili.

JV: A přitom je to ten zralejší kus, z posledního období.

Oba: To je divný.

LT: Ibsen je celkově trochu problematický na inscenování, pokud nemáte tak geniálního režiséra jako je Nebeský, který na to jde tak ostře.

JV: Ty to budeš mít zase doma dobrý! (smích, herečka Lucie Trmíková je manželkou režiséra Jana Nebeského, pozn. red.)

*Za rozhovor děkuje
Iva Najdónová*

Chlapec, který splýval

Na rozdíl od svých rodičů s vodní hladinou. Jan Nebeský, jehož oblíbenou aktivitou je uvádění postupně snad všech her Henrika Ibsena tentokrát vybral nepříliš inscenovaného Eyolfka. V luxusním sídle tvořeném všemožnými designovými výtvarnými žije rodina s bohatou historií vzájemně tutlaných nepravd a frustrací. Otevře je poněkud nešťastné utopení chromého syna.

Nebeský k textu opět přistupuje jako k inspiračnímu zdroji, který vytváří několik rovin všemožných expresionistických stylizací. Ve dvou hlavních postavách kombinuje vypjaté, přehlučené dialogy emociálních explozí a bizarní, ironické komentáře některých replik. Mizanscény staví na nejrůznějších domácích pracích a dialog při krájení čínské zelné může tedy dopadnout jakkoliv. I jeho totálním rozsekáním, když se rozběhnou silné rozčilení manželky spisovatele Alfréda Allmerse (Jan Vondráček) Rity (Lucie Trmíková). Vůbec každá z postav má nějakou obsesi vaření či neustálého uklízení. Všechny tyto

zvyky, udržující iluzi čistého životního prostoru, se mění s přibývajícím hnusem a odkrýváním pečlivě likvidovaného nepořádku. Každý roh jinak luxusního místa se zaplňuje odřezky ze zeleniny, oblečení i rozvrácené pocity.

Vůbec celý začátek inscenace působí, jako magické nazírání, možná až voyerismus s dalekohledem do Allmersova bytu. Voyer se ovšem musí notně bavit, protože to, co sleduje, je skrumáž kabaretních, mistrovských vyhrávek. Celý obraz otevírá rozverné rodinné povídání, kterému se v pozadí vysmívá na projekci část Trierova Antikrista, v němž zrovna dítě padá z okna. Vondráček staví postavu jako úlisného, přestárlého sexsymbola a neustále pohazuje patkou. Hned jeho příchod, při němž se vynoří ze sprchy a ve slipech okamžitě začíná cvičit podivná prostoná, patří k vizuálně nápaditým motivům. Vrcholné je tak oznámení o utopení dítěte, které je vysoce stylizovaným způsobem hráno jako echo přes sebe jdoucích promluv typu: „Kde je?“.

Dalším vrcholným obrazem se v inscenaci také stává závěrečná příprava pikniku, v němž osiřelí herci zcela civilně a s chutí popisují, jak je potřeba správně rozestavět zahradní nábytek. Exkluzivních, ironických obrazů je v ovšem v inscenaci menšina a i tak koncentrované herecké výkony se mění v souvislou mapu agresivních výkřiků a nepříjemného patosu. Divadelní legrácky Nebeskému také moc dlouho nevydrží a některé principy opakuje.

Nebeský konec rodiny zobrazuje jako eskapádu bolestivých událostí. Leitmotivem pro ně jsou vytřeštěné dětské oči, které běhají po zdech a děsí každého, kdo je uvidí. Eyolfek zůstává přítomný jako usměvavé trauma podobné portrétu vraždícího kašpárka.

Martin Macháček

I první Spaceboy byl divnej týpek

Imre Vass vykročil ze Země (z intergalaktického křižníku nazvaného třeba Szegedská mlhovina s Maďarskou vlajkou) podobně jako David Bowie spadl do Anglie. Maďarský LSD kosmonaut měl akorát víc vlasů, upnutější kalhoty a naopak pozbyl sexuálních kvalit tety dekadentního sci-fi Barbarely. Pozemšťan Imre ve svém hodinovém pořadu Gap procestoval chvojným kosmického prachu a překročil Orion, aby navštívil dimenzi diváků a zvěstoval jim vzkazy z planety Země. První byl sám umělec rámcově uvězněný ve dvojrozměrné projekci podobně jako generál Zod, který si s partou kosmických mordýřů v Supermanovi II chce s Kal-elem vyřídít účty. Ale i Imreho rozměr praskne ve velkém třesku a on se s červenou svítilnou (nebo rudým kryptonem ve formě lampy – záleží na vkusu), zabalený v parsecích dlouhém igelitu, probere do pustiny třetího rozměru. Svět, kterým zmatený kosmický poutník poté pobíhá, připomíná univerza potměných, postapokalyptických dílek jako Šílený Max,

Fallout, Six string samurai nebo Rage. Tyto skvosty jsou spíše letmou inspirací a Gap se žánrově řadí spíše k svěžím komediálním kosmickým operám, které se objevily v sedmdesátých letech jako např. původní neuvěřitelný seriál Battlestar Galactica.

Rozměr podoby i sci-fi té doby je příznačně snad pro všechny užité prvky i v Imreho pořadu. Hlavní protagonista spíše než vesmírem cestoval časem. Vrátil se z poloviny sedmdesátých let, aby rozšířil mírovou revoluci i mezi každého mimozemšťana. Ústřední píseň, kterou interpretuje ve svém univerzu a capella, zatímco některý z mimozemšťanů za zvukařským pultem brnká melodii prorocké písně Zagera a Evanse In the year 2525 na kytaru.

Právě tento motiv upomíná k filmu Divnej týpek, v němž Jared Hess vypráví příběh zakřiveného literárního génia a mimo jiné do děje zařazuje i jeho sci-fi vize. Sam Rockwell tam jako poslední plodný muž (s kvalit-

ním „kvasem“ – jakousi esencí muže) bojuje se zákeřným sterilizátorem. Imre Vass je jako aktér stylizován podobně, akorát se více chaoticky pohybuje po všech svých končetinách. Nespolehá se na to, že z jeho příručního kufříku vyjedou trysky, které jej vezmou někam k okraji známého vesmíru a podvěsnými raketomety odstřelí zavlité protivníky galaktického práva. Inspirace filmem může být i v celkovém stylovém rozpoložení i v užitém new age mysticismu.

Indigo spasitel v kožených kalhotách vysílá poselství do celého vesmíru a třeba někdo odpoví. Jeho produkce je natolik specifická a „ujetá“, že není zcela jasné, nakolik je pouhou učenou hrou s žánrovými stereotypy či osobním vyznáním, zpěvem o vesmíru jako místě, ve kterém si lidé (nebo třeba mlhovinové globule) rozumí. Gap zaplnil v programu mezeru něčeho šamanského, co je natolik jinotajné, že to může být cokoliv.

Martin Macháček

V ROKU 2525

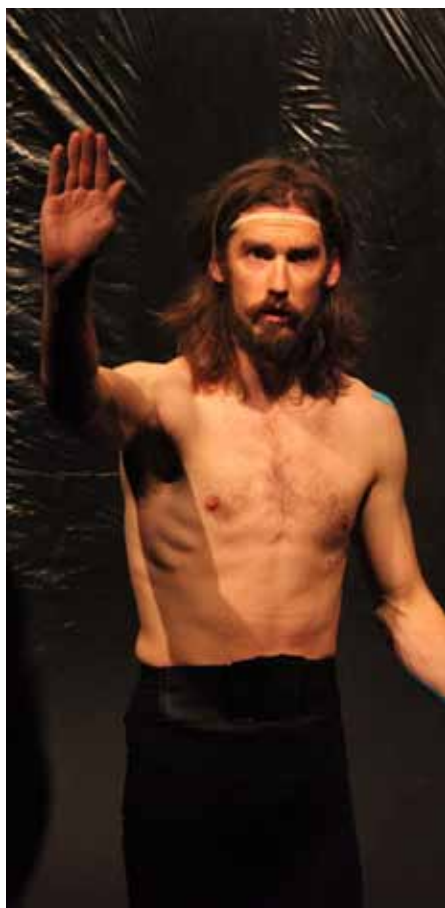
Pomalý dojazd festivalu už uzatvoril aj tanečnú líniu Višegrádskeho tanca. Maďarský umelec Imre Vass vo svojom ľahko bizarnom projekte GAP dlhými vlasmi a bradou pripomína introvertného pustovníka, zádušného outsidersa, je niekým medzi Ježišom a Robinsonom Crusom. Pred sólovou tvorivou dráhou a návratom do Maďarska strávil roky v belgickej tanečnej company Ultima Vez. Prečo uprednostnil sólovú tvorbu pred legendárnym zoskupením Wima Vandekeybusa?

S Ultima Vez som prežil dlhoročnú plodnú spoluprácu. Aj napriek tomu, že Wim rozhodne nie je autoritatívnym choreografom, ktorý by tanečníkovi presne hovoril „čo má robiť“ a skupina naopak tvorí spoločne, chcel som začať realizovať svoje vlastné projekty. Najprv som si ale doprial relatívne dlhú prestávku.

Aké je to dnes byť samostatným tanečníkom v Maďarsku?

Nedostávam peniaze od vlády, takže som relatívne nezávislý. Ak chce ale niekto pre seba urobiť malý projekt, je odkázaný na skresávanie rozpočtov. Ak vôbec tvorcovia dostanú polovicu peňazí, o ktoré si požiadali, na ich doručenie čakajú aj pol roka. Je to skutočne zlá situácia kultúry, no pokiaľ viem trpí súčasný tanec podobnými problémami momentálne úplne všade.

Ostali ste teraz už na tanečnej scéne už

len solitérom, alebo naďalej spolupracujete aj s nejakými skupinami?

Ostalo to tak pol na pol. Aj to je spôsob, ako si zarábam peniaze.

Projekt GAP vznikol v rámci rezidencie maďarského podporného programu pre maďarských tanečníkov L1, nie?

Áno, dostal som veľmi láskavú ponuku od umeleckej šéfky a zakladateľky asociácie L1 Márta Ladjánszki, aby som premiéroval GAP práve v rámci L1 festivalu. Nasledovala teda ročná rezidencia.

Kde obyčajne GAP uvádzate?

V rozličných priestoroch. Premiéra sa napríklad uskutočnila na zámku v maďarskom Národnom divadle tanca. Na začiatku inscenácie síce hovorím o black box theatre, no takmer nikdy sme to ešte v takom priestore nehrali. Dnes sme ale hrali GAP zatiaľ len po štvrtýkrát, čo je ale pre mňa na jednu sezónu viac ako dost.

Prečo sa zaoberáte fenoménom black box theatre?

Je pravda, že som tento iluzívny divadelný priestor s pomyselnou štvrtou stenou tematizoval už v niekoľkých starších inscenáciách. Tento motív rozvíjam napríklad aj používaním igelitových vriec napustených vzduchom, ktoré na scéne reprezentujú ďalšie mikrodívalá, ďalšie svety či univerzá v rámci väčších blackboxov.

Prečo ste sa rozhodli práve pre netypický

žáner tanečného sci-fi?

Je to pre mňa zaujímavá téma, ktorá láka divákov a zároveň ponúka veľké množstvo pracovného materiálu.

Napriek tomu však GAP nepracuje s typickými žánrovými znakmi vedeckej fantastiky. Ste vôbec fanúšikom klasického sci-fi žánru?

Ani nie. Síce som začínal so sci-fi žánrom ako témou, no hlavnou inšpiráciou sa mi nakoniec stal sprievodca filmom Slavoj Žižeka, v ktorom tento slovinský filozof konšpiruje psychoanalytické výklady množstva známych filmov.

V predstavení ste spievali známu pieseň In The Year 2525 dua Zagar&Evans zo zlatých šesťdesiatych rokov. Ako bude podľa vás vyzeráť rok 2525?

Myslím, že pôjdu veci len lepším smerom. V skutočnosti sa ale fantazírovaním o budúcnosti veľmi nezaobieram, rovnako ako sa nehrabem ani v spomienkach na minulosť. Snažím sa sústrediť výhradne na prítomnosť, aby som dokázal veci robiť čo najlepšie.

Čo by ste aspoň odkázali týmto ľuďom z budúcnosti?

Odkazoval by som sa na Budhov výrok: „Problém ľudí spočíva už v tom, že si myslia, že existuje čas.“

*Za rozhovor ďakuje
Dominika Široká*

Po zadku pingpongovou pálkou

Čechov, jakkoli jeho neustálé nasazování na repertoár všech divadel by mohlo lézt jednomu krkem, je mimořádně virulentní autor zejména pro české režiséry: dokazuje to také Višňový sad, podle mého jedna z nejlepších Mikuláškových inscenací vůbec. Svou invencí a zdatností zde totiž dává do služeb jasného názoru na svět – vypráví s velkým humorem o svém oblíbeném tématu: o lásce.

Višňový sad jsem před festivalem neviděl, páteční odpolední představení tak pro mne bylo premiérou; zcela uchvácen jsem se rozhodl využít možnosti jít v sobotu ráno znovu a vzdor ne zcela ukázkové divácké formě (viróza) jsem se potěšil znovu. Především mohu stvrdit názor kolegy Gazdika, že takto jsem se u Čechova ještě nenasmál. Kompaktní tvar prokládaný němými vložkami oplývá řadou drobných vtípků, které však mají hluboký smysl a ve zkratce ukazují, a co jiní pokládají celé hodiny.

Mimořádně zábavný je Robert Mikluš s úlisným úsměvem jako „nový Rus“, respektive buranský novomajitel panství, který však jako jediný z přítomných ještě má smysl pro realitu. Nadchnou i další: nesnesitelně povýšený, přitom dokonale neúspěšný „intelektuál“ Trofimov ve skvostném podání Milana Holendy, opilecký a specifickým způsobem energický Gajev Jana Kolařka,

cynický fracek Jaša Martina Donutla a samosebou krásná a nešťastná Raněvská (Petra Bučková). Postavy jsou charakterizovány několika málo gesty, krátkými scénkami a jednoduchými výroky; nic tu není zbytečné. Jako bychom ani nebyli v ruském dramatu.

Krásně jsou zkonstruované scénky nešťastné lásky: nesmělé večírkové sbližování Vladimíra Hausera a Ivany Hloužkové; dojemně neúspěšné dvoření Ondřeje Jiráčka a samozřejmě všechny ty nešťastné ženy od Gabriely Štefanové po Anežku Kubátovou. Erotikou je nabitý téměř každý výstup Raněvské, která po přítomných mužích těká jak nenasytá lasička. Mimořádnou sílu má sado-maso-chistický vztah mezi Trofimovem (Milan Holenda) a Aňou (Eliška Fuksová); ale i pohrdavé „připouštění“, které blahosklonně dovoluje Jaša (Martin Donutil) Duňaše (Gabriela Štefanová).

Tradičně nechybí promyšlený výběr hudby, výrazná scénografie Marka Cpina a hračkovské vtípky s rekvizitami. Objevují se názory, že text je seškrtaný příliš drasticky - ovšem tak nějak nevím, co by se k viděnému mělo ještě dodávat. Je to komická, jakkoli nemilosrdná zkratka, končí výklad o lásce: takhle nějak to vedeme.

Vojtěch Varyš

Žánr viděného představení

Minulý rok jsem seděl v porotě Theatermathe, což jsem si náležitě užil a existuje k tomu i fotodokumentace. „Loni jsme tam seděli my“ podotkl posmutněle můj tehdejší kumpán Zdeněk Vévoda u baru. A měl pravdu. Vlastně jsem se původně chtěl věnovat spíš oslavám narozenin s přední divadelní režisérkou a špičkovou tanečnicí Annou Petrželkovou, ale nakonec jsem vábení divadelní soutěže také nedolal a oceňoval jsem brizantní nápady a pohotové reakce letošních porotců Martina Macháčka, Pavly Bergmanové a Jana Plíhala, který dokonce zpíval. Nikdy jsem „televizním“ soutěžím neholdoval, ale v tomto případě jsem se už podruhé notně solidně bavit, vyšperkovaná vulgarismy nejen moderátorskými, ale přímo v otázkách.

Znepokojivé zprávy přicházejí z divadelních jevišť. Jako by snad manželství nikomu nepřinášelo štěstí; autoři v dobách dávných i dnešní režiséři se mu věnují se sadistickým potěšením jako jednomu z největších pozemských pekel, až si při vši té pobavenosti říkám, zda to přece jen není trochu nespravedlivé. Ale ať se to jmenuje Eyolfek, Kalibův zločin, Višňový sad nebo Zlatá šedesátá, nikdy se to za nějakou pozitivní zprávu o manželství označit nedá. Natož za náborové video.

A každého dále stíhá nostalgie, bez ohledu na přístup k manželskému stavu. Stačí, když ve zmíněné soutěži uvidí pár ukázek třeba ze Spílání publiku 2010. Kdo by odolal? Možná by to chtělo něco východoněmeckého.

NE 19. 5.

SRDCE TEMNOTY

11:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky
TV záznam inscenace Pražského komorního divadla (prem. 4. 11. 2011).

ODPAD MĚSTO SMRT

14:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky
TV záznam inscenace Pražského komorního divadla (prem. 15. 12. 2011).

PESTRÉ VRSTVY

Divadlo Petra Bezruče Ostrava

16:00 S-Cube

Režisér Janusz Klimsza v Divadle Petra Bezruče nazkoušel adaptaci životopisného románu Ivana Landsmana Pestré Vrstvy. Divadelní úpravu dramaturga divadla Aréna Tomáše Vůjtky zasadil Klimsza nazkoušel v autentickém prostředí ostravského dolu, ve kterém se většina románu odehrává. Ač šlo provizorní řešení, protože se divadlo Petra Bezruče rekonstruovalo, inscenace v dole Hlubina byla oceněna cenou divadelních novin v kategorii alternativní divadlo za rok 2011. Klimsza příběh emigrujícího horníka rozděluje podobně jako sám autor. Na rozdíl od románu ovšem příběhové roviny nechává režisér mezi sebou organicky prolínat. Vzniká tak koláž mezi až naturalistickým obrazem života v hornické partě a snové výjevy z letištních hal na „západě“. Představení pak získává dynamičnost a ony dva kontrastující světy vytvářejí tragikomické napětí, které v závěru vrcholí hrdinovou upřímnou zpovědí z lásky ke svým kořenům.

(macho)

KABARET KAFKA

Národní divadlo Brno / **Divadlo Reduta**
19:00 Moravské divadlo

Zpracování slavného (a nikdy neodeslaného) Kafkovu dopisu adresovanému jeho otci. V režii Daniela Špinara interpretuje text pět herců (Jiří Vyoralék, Vladimír Marek, Martin Sláma, Jirka Kniha a Michal Dalecký), kteří zobrazují Kafku v různých životních fázích. Tematizují jeho vztah k rodičům, k židovství, k ženám, k psaní aj. Dopis je rozdělen do několika kapitol, z inscenace se stává jakési pásmo obrazů a situací, které je navíc pojaté v žánru kabaretu. Tvůrci nechali prostor pro improvizaci, nicméně zčásti zachovávají původní text dopisu, který v situacích, jež herci rozhrávají, získává další významy. Výsledkem je scénická montáž, která rozkrývá nitro slavného autora a představuje ho v novém světle. Jeden z vrcholů festivalu!

(ivanajdo)

DIVADLO KOMEDIE 2002–2012

21:00 Konvikt / šapitó

Premiérové uvedení dokumentu režiséra Radima Špačka o fenoménu Pražského komorního divadla a mimořádné dekádě jeho působení na české divadelní scéně.

DJS PAUSER/DTONATE

22:30 Konvikt / šapitó

PO 20. 5.

HODINA, VE KTERÉ JSME O SOBĚ NEVĚDĚLI

14:30 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

PESTRÉ VRSTVY

16:00 S-Cube

NENÁPADNÝ PŮVAB BURŽOAZIE

19:00 Moravské divadlo

NYLON JAIL

21:00 Konvikt / šapitó

OSTRÝ ZUB

22:30 Konvikt / šapitó

DJ VOE

0:00 Konvikt / šapitó

WWW.DIVADELNIFLORA.CZ
FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktorka: Dominika Šíroková, redakce: Martin Macháček, Dominika Šindelková, Iva Najdónovová, Vojtěch Varyš, René Vlasák,
korektury: René Vlasák, foto: Jiří Doležel, Lukáš Horký, sazba: Zdeněk Vévoda

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz